

Vándorgyűlés Szegeden

Október 17—18-án Szegeden rendezte a Társaság ezévi második vándorgyűlését. A vándorgyűlésen résztvettek a Társaság Délmagyarországi Csoportjának szegedi és szegedvidéki tagjai, a budapesti vendégek közt a Magyar Írók Szövetségének több tagja, a Nyelv és Irodalomtudományi kar magyar szakos külföldi ösztöndíjas csoportja, irodalomtörténeti kutatók és aspiránsok.

A vándorgyűlés tudományos előadását Baróti Dezső egyetemi tanár, az irodalomtudományok kandidátusa, a Délmagyarországi Csoport elnöke tartotta Csokonai Vitéz Mihályról.

A vándorgyűlés keretében rendezte a Csillag, az Írószövetség folyóirata első vidéki irodalmi estjét. Az irodalmi esten résztvettek: Déry Tibor és Kónya Lajos Kossuth-díjasok, Csóri Sándor, Hubay Miklós, Karinty Ferenc, Kuczka Péter, Sándor András, Tamási Lajos. A műsort Király István Kossuth-díjas irodalomtörténész, a Csillag szerkesztője vezette be. Közreműködött az írókon kívül Palotai Erzs, Török Erzsébet Kossuth-díjas előadóművész és Vásáry Tamás zongoraművész.

A gyűlés második napján került sor a Magyar Irodalomtörténeti Intézetben rendezett József Attila és Radnóti Miklós kiállítás megnyitására és a Délmagyarországi Csoport közgyűlésére. Baróti Dezső a kiállítást megnyitó beszédében hangsúlyozta, hogy az itt összegyűjtött néhány dokumentum csak csírája annak a nagyobb kiállításnak, amely-

nek anyagát hamarosan össze fogják gyűjteni a Délmagyarországi Csoport kutatói.

A Délmagyarországi Csoport közgyűlését Baróti Dezső elnök beszámolója nyitotta meg. Megállapította, hogy a megalakulás óta eltelt másfél évben a Délmagyarországi Csoport még nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Ennek egyik fő okát az irreális tervezésben látja. A megalakuláskor öt munkacsoport felállítását határozták el, vállalták Juhász Gyula kritikai kiadásának előkészítését, József Attila szegedi, makói és hódmezővásárhelyi kapcsolatainak felkutatását. Mindezek a tervek csak tervek maradtak, a csoportban számottevő munka nem volt, bár az egyetemen és főiskolán dolgozó kutatók eleget tettek egyénileg vállalt kutatási feladataiknak. A csoport szervezett munkájának hiánya egyrészt az egyetemi oktatásban mutatkozó túlterheltségre, másrészt a középiskolákban és általános iskolákban működő tanárok megszervezésének elhanyagolására vezethető vissza.

A közgyűléssel újjáalakuló Délmagyarországi Csoportnak — mondotta Baróti Dezső — feltétlenül vállalnia és teljesítenie kell a helyi hagyományokkal kapcsolatos kutatási feladatokat. Ezek közül a legfontosabbak: a XIX. század második felével foglalkozó munkaközösség tervében Gárdonyi, Mikszáth és Tömörkény szegedi éveinek feldolgozása, a XX. századi munkaközösségben pedig Juhász Gyula, József Attila és Radnóti Miklós életével kapcsolatos kutatások. A beszámolót vita követte.

„A Rákóczi-kor irodalma“ (Vitaülés és kiállítás a Nemzeti Múzeumban.)

November 21-én vitaülést tartott a Társaság a Nemzeti Múzeum dísztermében a Rákóczi-kor irodalma címmel. Esze Tamás előadását, Köpeczi Béla és Klaniczay Tibor hozzászólását e számunk más helyén közöljük. A műsor keretében Árkos Gyula, az Ifjúsági Színház tagja kuruc verseket adott elő, Török Erzsébet énekművésznek kuruc-dalokat énekelt.

A kiállítást november 22-én Bóka László, a Társaság ügyvezető elnöke nyitotta meg. A kiállítás előkészítésében a következők vettek részt. Rendezők: Esze Tamás és Keresztúry Dezső, segédrendezők: Marek Zsuzsa és Nemeskürty István, a rendezőbizottság tagjai: Tolnai Gábor és Klaniczay Tibor (Irodalomtörténeti Társaság), Waldapfel Eszter és Windisch Éva (Országos Széchényi Könyvtár), Maksay Ferenc (Országos Levéltár), Tóth Gyula (Hadtörténeti Levéltár), Mihalik Sándor (Országos Történeti Múzeum), tervezőgrafikus: Illés Árpád.

A kiállításnak jelentős sikere volt, már az első héten 4200-an nézték meg. A budapesti és vidéki gimnáziumok és általános iskolák növendékei csoportosan tekintették meg a kiállítást.

A rendezők: Keresztúry Dezső és Esze Tamás több ízben tartottak szakmai vezetést a pedagógusok és irodalomtörténészek csoportjai számára.

Bóka László megnyitójában a következőket mondta:

»Tehetség nélkül nincs írói nagyság, de az írói nagysághoz nem elegendő a mégoly nagy tehetség sem. Nagy jellem is kell hozzá. A kimondott szónak a megette rejll erkölcsi érték adja meg azt a nemes aranycsengést, melyre a késő századok új idők új dalaihoz szokott füle is hangérzékenyen ügyel, — a tehetség és a jellem aránya szabja meg az írói művek klasszikus harmóniáját, ez ad nekik százados visszhangot. A mi irodalmunk klasszikusai ebben az értelemben